

bilag TF des.

ÅRSPLAN 1988

innhold

INNLEDNING s. 1

DEN POLITISKE SITUASJONEN
OG PARTIETS OPPGAVER s. 2

PLANDIREKTIV s.17

Vedlegg:

1) MATERIALE TIL DISKUSJON
OM FRAMTIDIG VALGLINJE s.21

2) NOMINASJONER TIL NY SK s.26

(Materialet om KK-arbeidet i 1988
kommer som eget bilag)

INNLEDNING

1988 er innspurtsåret for langtidsplanen. Samtidig som vi ser på den politiske situasjonen vi vil jobbe oppi det kommende året- hva slags oppgaver det stiller og muligheter det gir- bør vi også se litt på hvor langt vi er kommet med de langsiktige oppgavene vi stilte oss. Hvor stor vekt skal vi legge på dem, etter at vi nå har hatt et "KK-år" og avslutter et "verveår" i første kvartal av 1988 ?

Hvor mye skal vi satse på å få "i land" øvrige målsettinger i langtidsplanen?

Når det gjelder KK-målsettinga , så ligger det an til at vi så langt i planperioden , fra 1985 til 1987 har heva opplagstallet fra 7800 til 8200. Vi vil ikke klare målet med opplag på 9000 for 1988. Beretninga vil gå grundigere inn på en vurdering av KK-arbeidet. Her vil vi bare slå fast at vi ikke har greid å heve nivået på det jevne KK-arbeidet opp så mye som planen strekte seg etter. **Det vil kreve en forbedring av det "daglige arbeidet" til partiet om vi i det hele tatt skal holde på 1987-opplaget.** Da vi går inn i 1988 med flere hundre abb. færre enn i 1987 (se nærmere om talla i "KK-bilaget")

Når det gjelder verve-målsettinga, ligger vi også etter. De 2 første åra i landsmøteperioden har medlemstallet fortsatt gått ned .Slik at vi ved inngangen på "verveåret" lå ca 15% **under** 1.1.85. Vi veit ennå ikke om vi når målet for "verveåret". Vi kan nå si så mye at vi vil **vokse** dette året, og at hvis vi satser på verving videre utover i 1988 vil det kunne gi gode resultater. Men, sjøl med 10% økning i "verveåret" og økning i samme grad resten av året, vil vi akkurat klare å **holde stillinga** i landsmøteperioden ville være en viktig gevinst, sjøl om vi ikke nådde målet med 20% økning. Men, også et slikt resultat ville kreve mye satsing på verving og styrking av partiet slik at det holder på nyrekruttede.

Beretninga går også her nærmere inn på **hvorfor** vi ikke kom lengre i denne planperioden, så vi går ikke nærmere inn på det. Vi viser også til den når det gjelder jobbinga med andre saker i langtidsplanen.

Innrettinga på partiarbeidet i 1988:

SK mener at de mer direkte partibyggingsoppgavene også må stå i sentrum i 1988.

Dvs.**rekruttering** og **KK-arbeid** må stå fram som de fremste samlende oppgavene. Dette betyr ikke at partiet skal stille seg utafor de daglige klassekampene framover. Men, at rekruttering og KK-arbeid også skal innarbeides som en fast oppgave her.Og at partiet og ungdomsforbunda må legge vekt på å stå fram med politikken sin.

Det betyr også at Landsmøtebevegelsen ,som blir en større sak i 1988, også bør legge vekt på å styrke disse sidene ved partiarbeidet.

Når det gjelder de mer konkrete utformingene av mål og tiltak for 1988-arbeidet ,så står de i sjølve plandirektivet lengre ut i dette bilaget.

DEN POLITISKE SITUASJONEN OG PARTIETS OPPGAVER

Denne politiske innledninga til plandirektivet er ei innldning som Kjersti Er holdt på en DS-lederkonferanse i høst -en konferanse som også tok for seg partiarbeidet i 1988.

XXXXXXXXXXXX

HVA KAN VI TREKKE UT AV VALGET ?

Vi har nylig vært gjennom et valg. Et valg prega av protestholdninger, har mange kommentatorer sagt. Da har de først og fremst tenkt på Frp.s store framgang.

* Hva er Frp.s store framgang uttrykk for ?

Jeg tror vi ihvertfall må trekke inn to saker:

-Et slags uartikulert opprør mot "the etabliment". Folk er dritlei av de to store partiene som dominerer norsk politikk, og ønsker seg noe som er **annerledes**. Carl I.Hagen kjører med stor dyktighet vår gamle parole om at A er lik B, og framstilte seg sjøl som noe helt eget, noe annet enn "politikkerne". Det sier sitt når folk har funnet stemmekonvolutter med ei RV-liste og ei Frp.-liste. Da er det først og fremst "Vekk herfra" som er folks mål, uansett retning. Jeg tror det er viktig å se dette, fordi det betyr også at Frp. er et viktig parti å avsløre.

-En virkelig styrking av reaksjonære strømninger og holdninger.

Det er jo ikke likegyldig om et opprør går til høyre eller venstre. Særlig viktig er det at det finnes et massegrunnlag for en rasistisk politikk. Kampen mot rasismen er i seg sjøl en viktig sak for oss som kommunister. Den har nøye sammenheng med kampen mot imperialismen, og også med kampen for å styrke arbeidsfolks klassebevissthet, vise hvor de virkelige skillelinjene går. Men etter mitt syn må også kampen settes i sammenheng med borgerskapets offensiv for å styrke makta si og bryte ned folks motstand mot den økonomiske omforminga av landet som nå foregår. En av Tellefs ti teser om borgerskapets offensiv dreier seg om angrepet på de demokatiske rettighetene. Hittil har vi først og fremst lagt vekt på angrepene på fagbevegelsen, innskrenking av streikeretten, angrep på tillitsvalgtes rettigheter osv. i denne forbindelsen. Men jeg mener at vi også må ta med den statlige rasismen. Den norske staten er i ferd med å innføre lover, regler og normer for hvordan det går an å behandle folk som er temmelig på kant med det vi regner som "normalt" i et borgerlig demokrati. Folk skal tvinges til å gå med pass på seg for til enhver tid å kunne bevise sin identitet. Folk kan utvises fra landet dersom de mottar sosialhjelp, eller kvinner kan landsforvises dersom de skiller seg. Sosialarbeidere skal gi konfidensielle opplysninger om klienter til politiet osv. osv. Når så få reagerer mot dette, er det fordi reglene rammer folk med en annen hudfarge enn oss sjøl. Det godtas fordi det skjer overfor noen vi identifiserer som "dem", ikke "oss". Men hva skjer i neste omgang ? Når rettssikkerhetsgaran-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

og demokratiske rettigheter først blir uthula for ei gruppe, kan de raskt bli det for flere. Jeg mener at statsrasismen nå er spydspissen i borgerskapets omstilling av det **politiske systemet**. I analysa av borgerskapets strategi og omstillingspolitikken har vi hittil konsentrert oss om økonomien. Men denne omstillinga har også ei politisk side. Skal du få til ei kraftig omfordeling av verdiene i samfunnet til fordel for kapitalen, må du også gjøre noe med maktapparatet, med det politiske systemet. Angerpene på fagbevegelsen er en del av dette, og statsrasismen er det. Statsrasismen er en taktisk lur måte å undergrave de broergerlig- demokratiske rettighetene på, fordi solidariteten med innvandrere er det svakeste leddet i arbeiderklassens forsvarslenke. En slik måte å se det på gir en ny, viktig dimensjon til kampen mot rasismen.

* **Oppbruddstendenser**

- Protestholdningene ved valget kom imidlertid ikke bare til uttrykk ved økt oppslutning om Frp. De viste seg også ved alternativlistene. Norske lokalvalg har alltid vært prega av bygdelister etc. Det nye nå var mange alternativlister med et mer **politisk** innhold. Delvis dreide det seg om lister som tok utgangspunkt i saksområder (grønne lister, pensjonistlister). Men det var også en del lister som representerte et opprør og et utbrudd fra DNA. Bylista i Trondheim er det klareste eksemplet. Vi har lenge snakka om at DNA-ledelsens politikk er nødt til å skjerpe klassemotsigelsene i DNA. Valget nå viser at dette er i ferd med å få politiske uttrykk. Utbryterne fra DNA kommer ikke strømmende til oss, **det** politiske spranget er for langt. Løsninga blir sånt som Bylista, som forøvrig har begynt å tenke stortingsvalg og landsomfattende kontakter.

- Jeg synes det er tankevekkende å sammenlikne stortingsvalget for to år sida med kommune- og fylkestingsvalget nå. For to år sida fikk vi en veldig tydelig demonstrasjon av folks tiltro til systemet og til DNA. RV ble paktisk talt ribba til skinnen av en bølge av parlamentariske illusjoner og illusjoner om partiet DNA. To år etter får vi "protestvalget", med mer politisk bevegelse og mer opprør og oppbrudd enn vi har sett siden valget i 1973. Hva er dette uttrykk for ? Er det bare et bevis på at stortingsvalg og lokalvalg er to ulike politiske prosesser, og at folk synes de kan opptre mer "uansvarlig" i lokalvalg, når det ikke står om regjeringsmakta ? Delvis er det sikkert sånn. Men mitt syn er at de to valga har representert at det finnes motstridende politiske strømninger i det norske folket. Fortsatt er de parlamentariske illusjonene, og illusjonene om DNA sterke, og kanskje vil de manifestere seg for fullt igjen ved neste stortingsvalg. Men det finnes også en understrøm, **som er der hele tida**, som dreier seg om oppbrudd, mistillit, leiting etter noe nytt. Den strøminga er det viktig for oss å ha en politikk og taktikk for å utvikle, og drive til venstre.

* **SV**

- Noen ord også om SV: Ved dette valget var det en del SVere og tidligere SV-velgere som stemte oss. Erik Solheims politikk skjerper motsigelsen til de radikale folka i og rundt SV, som det finnes en del av. Dette bør vi også ha en bevisst taktikk i forhold til.

* **Våre muligheter ?**

Resultatet for RV viser også at det politiske opplandet vårt **ikke** har skruppa, slik ihvertfall jeg trudde etter "møkkavalget" i 1985. Møkkavalget var først og fremst et resultat av den taktiske situasjonen, ikke av vår egen elendighet eller organisatoriske tilbakegang. Det er også viktig, fordi det viser at mulighetene for organisatorisk framgang er til stede, dersom vi klarer å utnytte dem.

Hva vil skje i tida framover ? Jeg mener det mest sannsynlige er at den politiske strømminga som kom til uttrykk ved dette valget, "oppbruddsstrømminga" hvis vi skal kalle den det, vil styrke seg i tida framover. Antakelig vil det skje i rykk og napp, og ikke som noen jevn bevegelse. Borgerskapetets offensiv med stadig nye angrep på folk, DNAs stadig åpnere borgerlige politikk, skjerpinga av den internasjonale økonomiske krise, alt dette vil virke i den retninga. Men dette valget har demonstrert at det ikke er noen selvfølge at oppbruddet går **til venstre**. For første gang på mange år har vi sett **muligheten** for en brunaktig massebevegelse i Norge. Jeg trur at vi tidligere har tenkt at når folk mister tillit til systemet og de store partiene, vil de nærmest automatisk bli radikaliseret. I den forbindelsen har det vært tankevekkende å se hvordan Hagen har brukt vår parole om A er lik B til å vinne oppslutning om seg. Når tilliten til systemet brytes ned, må vi slåss med høyre-radikalismen om hvilken vei oppbruddet skal ta. I en del arbeiderstrøk i Oslo indre by var det påfallende å se hvordan både Frp. og RV hadde svært høye stemmetall.

- Hva betyr dette for partiet ? For det første tror jeg det er viktig at vi begynner å se på Frp. som noen som slåss på samme bane som oss. Vi har behov for å utvikle en politisk kritikk av Frp., og en taktikk i forhold til Frp. beregna på Frp.-velgere. Ikke minst er dette viktig i forhold til ungdom. En slik politisk kritikk, og en slik taktikk har vi ikke i dag. Når vi har slått mot Hagen under valgkamper etc., så har det vært for å begeistre radikalerne, og vise at vi er dem som er flinkest til å ta den avskyelige Hagen. Det bør vi fortsatt gjøre, men vi har behov for noe mer. Hva er det som får arbeidsfolk og arbeiderungdom til å stemme Hagen ? Dette må vi vite mer om for å kunne utvikle en politikk som er egna til å rive dem løs fra Hagen igjen, få det uartikulete opprøret til å vende seg en annen vei.

- For det andre trenger vi en politikk og taktikk for å utdype det oppbruddet fra DNA som kom til uttrykk gjennom en del av alternativlistene ved dette valget. Ei slik oppgave er ikke noe nytt for partiet, vi har alltid hatt dette som målsetting, bl.a. med arbeidet vårt i fagbevegelsen. Aksjoner som "Ja til arbeid", "For en fri og uavhengig fagbevegelse" og 1. mai-taktikken i samorg. mange plasser har vært ledd i dette. Men jeg tror vi har behov for å gjennomdiskutere politikken og taktikken vår på dette området, både fordi det er mange motsigelser i partiet når det gjelder dette, og fordi valget viser at motsigelsene i DNA skjerper seg (det store antallet hjemmesittere blant tidligere DNA-velgere må også tas med i dette bildet).

* **Et virkelig problem -og løsninga ?**

Valget viser at det politiske spranget over til oss er for langt for dem som begynner å bryte opp fra DNA. Vi vet også at mange er enige med oss på

enkeltsaker, og har tillit til oss som dagspolitikere, men det er få som vil slutte opp om vårt helhetssyn og vår strategi. Vi har problemer med å omsette den politiske støtten og tilliten vi har på **saker** i for eksempel vekst for partiet.

Dette er et virkelig problem. En mulig løsning på det problemet er å gjøre partiet mer spiselig for en breiere, radikal opposisjon, ved å legge mer vekt på de sakene der vi har mye støtte, og tone ned de tinga folk synes er rare og vanskelige, som revolusjon, kommunisme etc. Denne løsningen kan vi kanskje kalle for å umdanne partiet til et "bredt, rødt folkeparti". En slik løsning har det vært argumentert for i KK, i et innlegg av Asbjørn Braanaas (før valget). Sitere litt:

Braanaas sitt innlegg er det klareste eksemplet jeg har sett på dette. Men jeg mener tendensen også kommer til uttrykk på andre måter, for eksempel ved å tone ned partiet og prioritere RV som det en først og fremst ønsker å bygge opp og vise fram. Jeg mener ikke at det nødvendigvis er galt å organisere permanente RV-grupper som en måte å trekke aktivister nærmere bevegelsen på, og holde dem i ånde også etter at valgkampen er over. Tvert imot, det kan ofte være svært fornuftig. Men det spørs hva som er strategien og tenkninga bak. Dersom strategien (bevisst eller ubevisst) er at RV skal erstatte partiet, eller at det å bygge RV i stedet for AKP blir en måte å omgå de vanskelige og "sære" spørsmåla på, og tone ned den kommunistiske profilen, da mener jeg det er gærnt. Men dersom strategien er å organisere RV-aktivister **rundt** AKP, som et første ledd i arbeidet med å få dem inn i partiet, og en samtidig hever **partiprofilen**, da mener jeg det stiller seg annerledes.

Hvorfor er løsningen "bredt, rødt folkeparti" feil, både i Braanaas sin variant, og i den mer spontane varianten med å tone ned AKP og i stedet bygge opp og vise fram RV ? Etter mitt syn er det to grunner til det:

* Denne løsningen gjør det umulig å løse bevegelsens **viktigste** politiske oppgave, ja, den som er hele vår eksistensberettigelse: å representere arbeiderklassens langsiktige, strategiske mål, å slåss for å avsløre kapitalismen som system og propagandere for sosialisme og kommunisme. Dette kan vi ikke klare hvis vi toner ned den kommunistiske profilen. Problemet i dag er ikke at vi snakker for mye om disse sakene, men at vi snakker for lite om dem. Vi har behov for å **skjerpe** den kommunistiske profilen, ikke tone den ned.

* Denne løsningen er heller ikke egna til å gripe inn i de politiske motsigelsene som nå utvikler seg i og rundt DNA. RV er en alt for "smal" taktikk i forhold til dette. "Bredt rødt folkeparti" faller på en måte mellom to stoler i forhold til å gripe inn i det oppbruddet vi nå ser konturene av: Vi fratar oss sjøl muligheten til en klar propaganda for de strategiske måla våre, samtidig som vi ikke klarer å utdype kløfta mellom DNA-ledelsen og arbeidsfolk i DNA. "Bredt, rødt folkeparti" er verken fugl eller fisk.

- Det vi trenger er **både** fugl **og** fisk. Det vil si at vi trenger at parti som både har en skarp, kommunistisk profil og legger stor vekt på de strategiske spørsmåla, **og** utvikler en brei og dristig taktikk i forhold til motsigelsene i DNA. Kombinasjonen av sløv partiprofil og smal taktikk kan i lengden bare føre en vei: til at vi blir et nytt, lite venstresosialdemokratisk parti.

NB ! Det jeg nå snakker om, er "bredt, rødt folkeparti" som almen **linje**, ikke om RV som partiets valgtaktikk. Det oppfatter jeg som to helt forskjellige ting.

***Om enhetsfrontpolitikken**

Vi trenger å markere partiet og vårt langsiktige mål klarere. Og vi trenger en mer bevisst plan for dagspolitikken, slik at vi blir bedre i stand til å knytte den sammen med de strategiske måla våre. Dette skal jeg komme tilbake til. I tillegg trenger vi en dristig, brei frontpolitikk, særlig for å brette folk løs fra DNAs politiske hegemoni. Dette må bety noe for hvilke initiativer vi tar i fagbevegelsen, for kampen for 6-timers-dagen, taktikken vår 8. mars, tariffoppgjøret, 1. mai, valgtaktikken osv. osv. Her skal jeg nøye meg med å si litt om 1. mai. Mange steder var det store motsigelser rundt 1. mai i år. Mitt syn er at dette i all hovedsak er en jævla bra ting, fordi det har tvunget fram en diskusjon om hva vi **vil** med 1. mai, som kan bety et skritt ut av den sløve vanen 1. mai-arbeidet har forfalt til.

Et hovedtrekk ved 1. maikampanja er at det dreier seg om en politisk kamp mellom DNA/LO-toppen på den ene sida og oss på den andre sida. Ett uttrykk for hvem som vinner den kampen, er hvem som klarer å få flest folk på gata. I mange år var det vi som klarte å få flest folk på gata i de store byene. Nå er det ikke lenger slik. Men også i de åra vi hadde flest på gata, var det DNA som vant kampen om fagbevegelsen. Slik vil det helt sikkert være i lang, lang tid framover. Men fagbevegelsen er sjølsagt en spesielt viktig kamparena for oss, og en av målsettingene med 1. mai må være å knappe inn på DNAs forsprang i kampen om de fagorganiserte. Da er politisk mobilisering om paroler som er viktige for folk og massearbeid på grunnplanet det grunnleggende. Men kampen om **samorg** står også helt sentralt. Jo breiere utbrudd vi kan få fra samorg, jo bedre. Folk som sitter i samorg. har en viktig signalfunksjon i forhold til grunnplanet sitt, og støtter de opp om ei annen linje enn DNAs, så letter det massemobiliseringen. I tillegg svekker det sjølsagt DNAs politiske innflytelse. På noen mindre plasser er det også mulig å **vinne** samorg, og isolere DNA-toppens støttespillere.

Utgangspunktet må altså være at 1. mai er en **politisk kamp** mellom DNA/LO-toppen og oss. Hvordan skal vi så vurdere de ulike 1. mai-opplegga våre i 1987 i forhold til det ?

- Først Stavanger. Der fikk vi igjennom en rekke ålreite paroler, slik at parolegrunnlaget ble noenlunde spiselig. Men hovedtaleren skulle være Tor Halvorsen (muligens blei det en annen p.g.a. Halvorsens sjukdom). Vi gikk i det toget i Stavanger. Dette mener jeg var gærnt. Trass i ålreite paroler ble hovedinntrykket av toget oppslutning om DNA/LO-toppen, og DNA slapp å se opposisjonen på gata i form av eget tog. Det var **vi** som ble fanga av DNA, det var DNA som vant kampen i den grad at opposisjonen ble usynlig.

- Så Oslo. Av KK vil dere ha sett at her var det svære uenigheter og mye kritikk av det opplegget som ble gjennomført. Dette skal jeg komme tilbake til. Resultatet av kampen i samorg ble ihvertfall et noe breiere utbrudd enn det vi har klart før, og flere fagforeningstilslutninger til toget. Om det gikk flere fagorganiserte der enn før, er jeg mer usikker på, dersom det ikke gjorde det, skyldtes det dårlig massearbeid, og ikke den taktikken som ble valgt. I Oslo SV var det svær uenighet om hvilket tog de skulle slutte seg til. Så en må si at det ble oppnådd en del viktige saker gjennom taktikken i samorg. Jeg er derfor uenig i den delen av kritikken av 1. mai-opplegget i Oslo som går ut på at samorg er uten enhver betydning, og at å legge stor vekt på taktikken der er bare tull.

- Så har vi Trondheim. Samorg.formannen der, som er den samme personen som

står i spissen for bylista, tok på et tidspunkt initiativ til et enhetsopplegg 1. mai, som en del av kameratene våre i Trondheim gikk inn for. Andre var svært mot. Sjøl var jeg også mot det konkrete opplegget som ble foreslått. Men samtidig er det klart at enhetsinitiativet var uttrykk for en ekte bevegelse til venstre blant folk som tilhørte DNAs oppland, en bevegelse som seinere manifesterte seg i bylista. Hadde vi visst hvordan det seinere skulle gå, hadde vi kanskje jobba mere bevisst for å organisere dette utbruddet i forbindelse med 1. mai, og trekke det mer til venstre. Jeg mener derfor at de kameratene som lukta på dette enhetsinitiativet ikke bare lå under for sosialdemokratisk påvirkning og økonomisme, sjøl om de kanskje til en viss grad gjorde det også. De skjente at det skjedde noe i DNAs oppland som det var viktig å gripe inn i, og ønska å gjøre det. Men 1. mai dreier seg om mer enn å brette løs størst mulig del av fagbevegelsen fra DNAs tog. Det dreier seg også om å mobilisere breiest mulig mot kapitalisme og imperialism, og da er det mange andre grupper enn fagbevegelsen som må med, sjøl om fagbevegelsen står i en særstilling som kamparena for oss. Dessuten dreier det seg om å bygge en **allianse** mellom fagbevegelsen og andre grupper og organisasjoner, om å forene alle som lar seg forene i stedet for å splitte alle som lar seg splitte, slik DNA/LO-ledelsens linje er. Dette: Å bygge enhetsfronten mot imperialismen og kapitalismen er **også** ei strategisk målsetting for oss, akkurat som det er ei strategisk målsetting i fravriste DNA hegemoniet i fagbevegelsen.

Og siden 1. mai er en **politisk** kamp er den politiske linja avgjørende. Vi må sjølsagt være villige til kompromisser. Men det er noe annet enn å legge seg flat for skadelige, sosialdemokratiske fordommer hos dem vi ønsker å trekke med. . .

Det er på disse punktene jeg mener kritikken mot 1. mai-opplegget i Oslo er riktig. Den politiske plattformen ble prega av den sneverheten som lett oppstår i fagbevegelsen, og som det er viktig for oss å slåss mot. Denne sneverheten kom bl.a. til uttrykk ved en dårlig kvinneprofil og en altfor lav profil på kampen mot rasismen. Dessuten ble hele opplegget styrt av en faglig hovedkomite der bare fagorganiserte hadde stemmerett. Andre grupper og org. kunne slutte seg til, men uten å få noen reell innflytelse over utforminga av toget. Dette skapte motsigelser til grupper utafor fagbevegelsen, f.eks. Kvinnefronten, i stedet for å styrke alliansen. Og det var å legge seg flat for sosialdemokratiske fordommer - som går ut på at alt utafor "fabbevelsen" er noe møl, og må gå i "fabbevelsens" tog på nåde.

Det er mulig at enhetsforslaget i Trondheim også hadde sånne trekk, jeg husker det ikke i detalj.

Mitt poeng er altså at vi må prøve å forene ulike strategiske målsettinger i taktikken vår, både 1. mai og ellers. Det er ikke alltid så lett, og noe vil kanskje måtte legges mer vekt på enn annet, det kommer an på situasjonen. Men jeg tror disse motsigelsene blir lettere å løse dersom vi har en klarere formening om hva vil vil, og hvilken langsiktig strategi taktikken vår skal tjene.

Når vi tenker på hvordan vi skal utforme en taktikk for å brette folk løs fra DNA, så tenker vi ofte på typisk "faglige" saker. Og de står sjølsagt helt sentralt. Men mitt syn er at vi også må bli mye flinkere til å bruke det **kvinnepolitiske** kortet i en slik taktikk. Det er f. eks. interessant når AUF henvender seg til oss for å få arrangert bøllekurs for

de AUF-jentene som er valgt inn i kommunestyre og fylkesting, de vil heller ha vårt kurs enn sitt eget. Samme uke fikk forresten jeg invitasjon til å innlede på et kvinneseminar DNA skulle ha (skulle dessverre på ferie, så det ble ikke noe av). Kjønnsmotsigelsen er aktiv både i DNA og SV, og den må vi spille på. La meg ta ett eksempel: Kvinnes tariffaksjon. Det er flere grunner til at vi har satt den i gang. Men den kan også være et godt middel til å skape røre i DNA. Det kvinnepolitiske er et **egget** grunnlag for å mobilisere mot nulloppgjøret, som kanskje kan trekke med seg kvinner som egentlig synes vi bør vise en viss moderasjon, men som synes det er for jævlig urettferdig at gapet mellom kvinnelønn og mannslønn skal øke i stedet for å minske. Vi er dumme hvis vi ikke utnytter det kvinnepolitiske for alt det er verdt i kampen mot DNA/LO-toppen.

* Om å bygge partiet-gjennom dagskampen

Jeg sa i sted at vi trenger å markere partiet og vårt langsiktige mål klarere, og at vi trenger en mer bevisst plan for dagspolitikken så vi blir i stand til å se den i lys av de strategiske måla våre. Jeg skal gå litt nærmere inn på dette:

AKP(m-l) har alltid vært kjent som et bra dagskamp-parti. Vi stiller Oss i spissen for aksjoner og streiker, er de som jobber iherdisgt og står på. For dette har vi fått mye velfortjent tillit.

I 70-åra kunne arbeiderklassen innkassere en rekke seire i dagskamper. Når vi gikk i spissen for slike kamper, fikk vi følelsen av å lykkes, også som kommunistisk parti. I 80-åra er det ingen mangel på kamper som måp reises, og AK(m-l) må fortsette å stille seg i spissen for dem. Men, det er lengre mellom seirene. Svært mange av de helt nødvendige kampene vil lide nederlag. Vi kan ikke lenger "lykkes" ved å seire i dagskampen. Derfor blir det stilt mye skarpere enn i 70-åra hva som er partiets **egentlige** oppgave: Å utvikle arbeiderklassens styrke og enhet, å utvide det politiske perspektivet. Gjennom de "små" kampene må vi bygge opp de kreftene som skal kjempe den store kampen for sosialisme og kommunisme. Vi må ha ei klar og bevisst målsetting med vår deltaking i de nødvendige kampene, som mange vil ende med nederlag. Bruker vi som viktigste målestokk for arbeidet vårt om det eller det dagskravet går igjennom, kan vi fort oppsummere mye som forgjeves og mislykka. Men AKP(m-l) er først og fremst oppretta for å ivareta arbeiderklassens **langsiktige** interesser.

Hva betyr dette idag? Det betyr bl.a. å styrke oss sjøl - og gjøre AKP(m-l) større, styrke avisa Klassekampen og øke spredninga. Den aller verste anklagen som ble retta mot oss i 70-åra, var at vi drev "partibygging", det var enda verre enn å opprette konsentrasjonsleire på Jostedalsbreen. Borgerskapet frykta "partibygginga" med all mulig grunn, fordi et revolusjonært parti som vokser, nettopp er en trussel mot borgerskapets **langsiktige** interesser. Partibygging er derfor noe av det mest fornuftige og revolusjonære arbeidet vi kan drive med

Det betyr også å jobbe for å samle arbeiderklassen på tvers av alle tradisjonelle og nye skiller, jobbe for en enhetlig arbeiderklasse.

Vi må slåss for kvinnekrava. Kvinnebevisstheden og kvinneorganisering virker samlende på tvers av mange tradisjonelle skiller, kvinnebevisstheden kan derfor virke som et lim som holder arbeiderklassen sammen. Kvinnebevisstheden kan også være ei bru over til arbeiderklassens nærmeste allierte i småborgerskapet. Og sist, men ikke minst: Vi må bygge alliansen

mellom de to spissene i arbeiderklassen: Kjerneproletariatet og arbeiderkvinnene.

Å kjempe for arbeiderklassens langsiktige interesser betyr også å slåss mot nedbrytinga av klassestoltheten og klassebevisstheten. I dag blir denne angrepet på mange måter. Jeg har tidligere snakka om ei slags "ideologisk knipetang" som borgerskapet prøver å bryte istykker arbeidsfolks klassebevissthet med: På den ene sida ideen om at "vi er alle i samme båt", som visker bort skillet mellom "dem" og "oss", og knytter arbeiderklassen til borgerskapet. På den andre sida ideen om at vi er alle frie enkeltindivider som innretter oss i samfunnet som vi vil, slik det passer oss (frihetskampanjene til Høyre og DNA) som oppløser arbeiderkollektivet. Kampen mot nedbrytinga av klassebevisstheten er sjølsagt ikke bare en kamp om ideologi. Her dreier det seg også i høyeste grad om de mer håndfaste båndene som knytter arbeiderklassens organisasjoner til borgerskapet: Om korporativismen og klassesamarbeidssystemet.

Når det gjelder å utvide det politiske perspektivet, har jeg lyst til å nevne to saker. For det første:

Kampen mot den økologiske krisa

Det har tatt tid før den revolusjonære bevegelsen i Norge har innsett betydninga og rekkevidden av miljøkampen. Andre krefter enn oss har satt disse spørsmåla på den politiske dagsorden. Det kunne vært interessant å grave litt i **grunnene** til at det er sånn, se hva påvirkninga fra "kraftsosialismen" både i stalinsk og sosialdemokratisk utgave har betydd. Men det viktigste nå er at vi tar den veldige politiske utfordringa vi står overfor, alvorlig. Gjør vi ikke det, vil AKP(m-l) i framtida knapt fortjene å kalles et revolusjonært parti.

Like lite som kvinnekampen er miljøkampen et isolert delspørsmål. Miljøkampen får betydning for alle områder av politiken vår: For strategien, for sosialismemodellen, for oppgavene til arbeiderklassen, for internasjonal solidaritet. Her står spennende teoretiske, politiske og praktiske utfordringer i kø!

Noe av det viktigste er å gjøre miljøkampen til en sentral del av **arbeiderklassens** kamp. Langsiktig er det bare arbeiderklassen som kan gå i spissen for å løse miljøproblemene grunnleggende. Men også kortsiktig er det vanskelig å vinne framgang uten den krafta som arbeiderklassen utgjør.

Det andre store området: Kampen mot imperialismen, solidariteten med folkene i den tredje verden. Arbeiderklassen i Norge har fine tradisjoner når det gjelder støtte til frigjøringskamper, mange fagforeninger bevilger årlig betydelige summer til folk som slåss i andre land. Men nå rykker den tredje verdens kamp oss inn på livet på en annen måte, gjennom borgerskapets offensiv for å internasjonalisere norsk næringsliv. Internasjonaliseringa følges også av en offensiv for norsk sjåvinisme: Borgerskap og arbeiderklasse har felles interesser av å utbytte folk i andre land og bli rike på deres slit.

*** Sett kommunismen og sosialismen på dagsorden**

Mange medlemmer i den revolusjonære bevegelsen er redde for å diskutere sosialisme og kommunisme med folk, fordi de ikke syns politikken vår på dette området er "bra nok", vi har ikke svar på alle spørsmål. Det er helt sant. Vi har ikke svar på alle spørsmål, politikken vår er ikke "bra nok". Vår styrke er for det første at vi har fornuft nok til å innse at

spørsmålet om et nytt samfunnssystem er et spørsmål av brennende viktighet, og blir det mer og mer for hvert år som går. For det andre vet vi en god del om vilke grunnforutsetninger ved det nåværende systemet vi må bryte med, og vilke grunnforutsetninger vi må bygge et nytt samfunn på. For det tredje reiser vi problemer og fører en diskusjon. Foran forrige landsmøte diskuterte vi bl.a. demokrati og kommunistpartiets rolle under sosialismen, og kom fram til et syn på dette som er annerledes enn det kommunistiske partier har hatt før oss. Vi har reist diskusjonen om hvordan et sosialistisk samfunn som fremmer kvinnefrigjøring må være. Og på RVs store valgkampkonferanse snakka Pål S. om hvordan et samfunn som skal kunne ivareta økologiske hensyn må se ut. Det likna ikke så mye på Stalins planøkonomi iallfall. Og vi diskuterte mulige utviklingsveier for den tredje verden, hvordan skal de fri seg for imperialismens dødelige grep og skape økonomisk og sosial framgang på egne premisser? 4. til 6. desember skal partiet avholde en ny stor 3.verden-konferanse som tar opp disse spørsmåla.

Utfordringa til AKP(m-l) er å slåss for å plassere debatten om et annet samfunnssystem på den politiske dagsorden for folk flest. Det spiller ingen som helst rolle at vi ikke har svar på alle spørsmål. Det som trengs, er en åpen og fordomsfri debatt blant alle som nekter å stikke hue i sanda på "realpolitisk" vis. Det trengs kunnskap, undersøkelser og analyser. Og ingen sitter med noen ferdig fasit.

* Lær av kvinnekampen

Når det gjelder å ha en plan for dagspolitikken som setter den i sammenheng med de strategiske måla våre, mener jeg det er mye å lære av hvordan det er blitt jobba med kvinnepolitikken i partiet. Etter mitt syn er det dette området vi har kommet lengst på når det gjelder å utvikle strategiske planer, og det er her vi har den klareste og mest bevisste sammenhengen mellom dagskamp og strategi. Beklageligvis er ikke dette hele partiets eiendom, heller ikke eiendommen til flertallet av kvinnene i partiet. Likevel har jeg lyst til å bruke kvinnekampen som et eksempel på et område der vi nettopp jobber langsiktig og systematisk, og med de strategiske måla klart for oss.

Det er to viktige, langsiktige perspektiver på kvinnekampen: Det ene er at kvinneundertrykkinga er innvevd i kapitalismens økonomiske basis, og i systemet for borgerskapets maktutøving. Dette betyr at kampen mot kvinneundertrykkinga må rette seg mot kapitalismen **som system**, og at kvinnekampen derfor bærer muligheten i seg til å bli ei sterk revolusjonær kraft. Kvinnekampen vil også være ei viktig drivkraft under sosialismen, for ei videre utvikling mot kommunismen.

Det andre, viktige langsiktige perspektivet dreier seg om at halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen nå er kvinner, og at de har en **dobbel** grunn til å slåss mot kapitalismen: posisjonen som undertrykt klasse og undertrykt kjønn. Det er nettopp denne dobbeltposisjonen som er grunnlaget for at kvinnene har vokst fram som en ny spiss i arbeiderklassens kamp. For å styrke arbeiderklassens krefter er det viktig å utvikle den kvinnelige arbeiderklassens politiske bevissthet og organisatoriske styrke, og det må skje på en dobbelt måte: ved å gripe fatt i både kvinnesida og klassesida av situasjonen deres - utvikle både kvinnebevissthet og klassebevissthet, både fagorganisering og kvinneorganisering.

Ut fra det første perspektivet blir det viktig å utvikle kvinnekampen på flest mulig områder, og slåss for gjennomslag for **vår** revolusjonære linje i forhold til alle andre linjer som frambys på markedet.

Ut fra det andre perspektivet blir det viktig å gripe fatt i alle kamper. små og store, som den kvinnelige delen av arbeiderklassen fører, vise dem fram - tydeliggjøre klassesida og kvinnesida, bruke dem til å bygge opp organiseringa av den kvinnelige delen av arbeiderklassen, både den faglige og den kvinnepolitiske. Det blir viktig å mobilisere til gjensidig støtt mellom de to spissene i arbeiderklassen, og slåss mot mannssjåvinisme blant mannlige arbeidsfolk. Dette blir et ledd i den startegiske oppgaven med å utvikle den kvinnelige delen av arbeiderklassen som ei bevisst, organisert, samfunnsmessig kraft, og å styrke enheten i arbeiderklassen så den får brukt hele krafta si, ikke bare halve.

Ut fra begge perspektivene blir det viktig å gjøre AKP (m-l), et revolusjonært arbeiderparti, til et parti som tar kvinnekampen på alvor, både teoretisk, politisk og praktisk, og der kvinnene har virkelig makt.

Disse perspektivene har vi i bakhodet når vi legger de konkrete planene for hva vi skal gjøre. Nå ønsker vi f.eks. å prioritere tre målgrupper vi vil innrette oss på. Det er:

- Det kvinnepolitiske interesserte miljøet her i landet
- Unge jenter
- Kvinnene i arbeiderklassen.

Når det gjelder det kvinnepolitiske interesserte miljøet, er hovedmålsettinga for arbeidet vårt å **prege premissene for den kvinnepolitiske debatten i Norge**. Målsettinga er å komme i kamp og polemikk med **andre linjer** for kvinnepolitikken, bl.a. den offisielle likestilingslinja. Vi må være så sterkt tilstedeværende at andre er nødt til å forholde seg til vår politikk.

Hvordan har vi tenkt å gjøre det ? Noen punkter:

- Å pushe boka mi "Søstre, kamerater" i flest mulig miljøer, gjøre den kjent, debattert. Boka er et redskap for oss i den politiske kampen, et redskap som vi ønsker å bruke aktivt.
- Til sommeren skal det være en stor, offisielle Nordisk Kvinnekonferanse i Oslo, Nordisk Forum. Interessant nok har den tatt mottoet "Kvinner skal eie morgendagen". Denne konferansen satser vi kraftig på, for å bruke den til å markere våre linjer gjennom seminarinnledninger, innlegg, kultur osv. osv. Målsettinga vår for jobbinga med denne konferansen er for det første å presentere vår politikk og våre premisser på en mest mulig kraftfull og allsidig måte, for det andre å hindre at konferansen blir et reklameshow for Gro og "kvinneregjeringa". I forbindelse med oppkjøret til denne konferansen forsøker vi også å få til debattmøter om strategi for kvinnekampen med representanter for andre politiske retninger.
- Vi har tenkt å bygge opp ei liste med damer som vi markedsfører aktivt for at de kan bli invitert som innledere i alle mulige kvinnepolitiske sammenhenger.
- Vi ønsker å bruke bladet Materialisten spesielt til å nå ut i kvinnepolitisk intesserte miljøer med våre problemstillinger og debatt med andre retninger.

Unge jenter er viktig fordi ungdommen er viktig, og jenter er mer bevisste og radikale enn gutter. Det har ganske sikkert noe med deres posisjon som undertrykt kjønn å gjøre. derfor er det nødvendig, både på

kort og lang sikt, å organisere jenteopprøret og lede det i revolusjonær retning. Her er RU og Jentefronten nøkkelledd. RU planlegger en stor jente-konferanse i februar, vi vil samarbeide med dem og hjelpe til med våre erfaringer så konferansen kan bli vellykka. Vi vil støtte opp under bøllekursbevegelsen blant skolejenter. Og vi må jobbe med utbyggingsplaner for jentefronten som en del av satsinga på å utvikle kvinneorganisering.

Når det gjelder den kvinnelige delen av arbeiderklassen, er det tre saker:

- Videreutvikle analysa vår og teorien vår. Finslipe teorien om de to spissene i arbeiderklassen, diskutere klasseanalyse vår, se på sterke og svake sider både ved den kvinnelige arbeiderklassen og de laga som ligger på grensen mellom arbeiderklasse og småborgerskap (førskolelærere, sjukepleiere osv.) utv. ei linje for å styrke den sida som identifiserer dem med arbeiderklassen, svekke den som går i laugsretning.

- Organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn. Dette har vi etterhvert klart å plassere på partiets dagsorden som en oppgave. Men nå har Siri **begynt** å utvikle ei **linje** for dette, åssen det skal gjøres i praksis gjennom de tusen små og store kampene. Tankene hennes om dette finnes i ei innledning, går an å få kopi. "Kvinnernes tariffaksjon" er f.eks. et ledd i dette arbeidet. Helt sentralt står jobbinga med å bygge opp et kvinnefaglig kontaktnett. Tenk hva det har betydd for kampkrafta i arbeiderklassen at AKP har bygd opp et nett av kontakter og kampvillige klubb- og fagforeningsstyrer som er blitt aktivisert hver gang en streik er på gang. Nå har den kampvillige delen av fagbevegelsen sjøl overtatt dette. Dette nettet bygd opp gjennom mange år. Å bygge opp et sterkt, omfattende og mobiliserbart kvinnefaglig kontaktnett vil ha enorm betydning.

- Bygge alliansen mellom de to spissene. Gjøre dette til ei linje for det faglige arbeidet vårt, utvikle de praktiske metodene. Dette er også i gang.

Innafor disse rammene ser vi førskolestreiker og Ta 6-timers-dagenaksjoner og 8. mars og alt som er. Jeg trur f.eks. ikke det er tilfeldig at førskolelærerstreiken var en av de få som ble fulgt opp av et skikkelig og bevisst framstøt for å verve til partiet. Det var kvinner som jobba med streiken, i kvinnepolitisk perspektiv, og de tenkte sammenheng mellom dagskamp og strategi, også partibygging. I kjølvannet av streiken ble det avholdt et møte i Oslo AKP (m-l)s regi, spesielt for barnehageansatte, der det kom 30 folk, derav 17 uorganiserte. Møtet hadde et flott program. Blant annet sto streikeleder Gjertrud E. og leder for aksjonskomiteen blant blant barnehagepersonalt, Siss M., fram med sitt partimedlemskap og appellerte til folk om å melde seg inn. Resultatet av møtet ble 3 KK- abonnenter, 3 medlemmer rett inn i partiet, 7 på studiesirkel og 12 på bøllekurs.

Men for å få gjennomført de strategiske planene våre på kvinnekampens område, må vi også føre kvinnekamp innad i partiet. Utgangspunktet for kvinnekampen innad i partiet er at vi har et ekstern politisk program vi vil ha gjennomført, en politikk vi vil at partiet skal preges av, og det klarer vi ikke uten at kvinner har makt, uten å slåss mot kvinneundertrykkinga innad. For kampen innad har vi også ei linje. Noe av det viktigste nå:

- Vi trenger et sterkt særegent kvinnepolitisk arbeid i partiet, som en basis for å utvikle kvinnebevissthet og kvinnepolitikk. Samtidig trenger vi kvinner i ledende posisjoner som kan prege helheten av partiets politikk.

Begge disse sidene må finnes, og de må jobbe på lag, ha felles mål. Noe av forutsetninga for at vi har kommet såpass langt som vi har, er at akkurat dette har eksistert sentralt: En sterk kvinnepolitisk basis (kvinneutvalget) og ledende kvinner i posisjoner som også har vært kvinnebevisste - og disse to kreftene har systematisk jobba sammen. Slik er det ikke nødvendigvis på distriktsnivå, av uliek grunner. Jentene er få, og når de skal befolke DS, raseres kanskje det særegne kvinnearbeidet og omvendt.

- Kampen for å få mannfolka til å sette seg inn i kvinnepolitikken, nødvendig for ikke å skjerpe kjønnsmotsigelsen på en gærn måte. Kvinnfolka blir dritlei av aldri å bli tatt alvorlig, og mannfolka utvikler motsigelser til kvinnepolitikken uten å ha satt seg inn i hva den går ut på. Noen metoder for å løse opp i dette:

- Partistudiene på "Søstre, kamerater", få mange mannfolk med.
- Diskusjonen av alliansen mellom de to spissene og hva den må bety i praksis, f.eks. i forbindelse med vårens tariffoppgjør
- Vende mannsdominansen blant RV-repr. fra en dårlig ting til en god ting ved å lage et prosjekt på at de tar ansvar for kvinnepolitikken, lærer seg kvinnepolitikk og kjører kvinnepolitiske saker systematisk i kommunestyre og fylkesting. Et konkret opplegg for dette er allerede vedtatt i RVs landdstyre etter initiativ fra oss.

Masse mer kunne vært sagt. Poenget med alt dette sjølskrytet er imidlertid at vi faktisk har klart å forbinde strategisk tenkning med de små kampene, og her er det mye å lære når det gjelder jobbinga på andre områder.

^ Noen tanker om arbeideropprør i partiet

Ett område der vi kan trekke lærdommer fra kvinnekampen, er kampen for å styrke arbeiderinnrettinga i partiet, og å styrke arbeiderklassens stilling i partiet. Det snakkes om at det trengs et arbeideropprør i partiet. Det er jeg enig i, men jeg mener linja for opprøret er svært avgjørende.

Så lenge AKP (m-l) har eksistert, har det vært diskusjoner om arbeiderinnrettinga til partiet. Det er helt nødvendig. Vi er hele tida utsatt for et politisk og ideologisk press fra omgivelsene til å "glemme" arbeiderklassen og snu ryggen til dens interesser og krav. Og spontant vil representanter for andre klasser flyte til topps og ta ledelsen i enhver organisert bevegelse, og prege den med sine tanker og sin politikk.

I dag er dette presset veldig sterkt. Det skjer en storstilt industrirasering i Norge. Viktige deler av det tradisjonelle kjerneproletariatet slåss med ryggen mot vegg for arbeidsplassene sine. Som ledd i borgerskaps offensiv for å omstille norsk økonomi, kommer også en ideologisk offensiv som framstiller særlig det tradisjonelle kjerneproletariatet som unyttige snyltre og en tyngende utgiftspost på statsbudsjettet. I tillegg angripes arbeidsfolk generelt for å være kravstore og uansvarlige. Ideologien om at "vi er alle i samme båt", om "individuell valgfrihet og fleksibilitet" og utvikling av nye former for classesamarbeid bidrar til å bryte ned klassebevisstheten.

Disse tendensene slår også delvis inn i partiet. Over flere år har det foregått en avproletarisering, ved at folk (av ulike grunner) har gått fra industrien og over i andre typer jobber. Vi mangler en langsiktig plan for utbygging i arbeiderklassen. I valgkampen 1987 ble det lagt for lite

vekt på en del sentrale arbeiderklassespørsmål, som kampen mot industriseringa.

Arbeiderundertrykking er et viktig problem i partiet. Denne undertrykkinga er et hinder når det gjelder å møte flere av de store politiske utfordringene vi står overfor. Derfor tengs det et arbeideropprør i partiet. Dette opprøret må ha et program, som tar utgangspunkt i de eksterne kampene vi må føre. Kampen mot arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen må knyttes til dette.

På dette punktet er det mye å lære av kvinneopprøret. Kvinnene gjorde opprør mot at partiet, verken i teori eller praksis, hadde gitt kvinnekampen den plassen som rettelig tilkommer den, og at partiet i stor grad opererte som om arbeiderklassen bare besto av ett kjønn. Kvinnene ville ikke bare gjøre AKP (m-l) til et parti der de kunne trives, men først og fremst påvirke den **politiske linja**: å utforme en revolusjonær kvinnepolitikk som en del av partiets helhetlige strategi, og en arbeiderpolitikk som kunne mobilisere **hele** arbeiderklassens kraft, ikke bare halve. Kampen mot kvinneundertrykkende trekk i partikulturen ble en nødvendig del av jobbinga med å få **programmet** fram. Kvinneundertrykkinga innad var et hinder for å få fram en riktig politikk utad.

Arbeiderklassen i Norge står midt oppe i svære, viktige kamper, og flere vil det bli i tida som kommer. Preges AKP (m-l)s politikk, i teori og praksis, av dette på en slik måte som vi må forlange av et revolusjonært arbeiderparti? Det nødvendige programmet for å møte de politiske utfordringene arbeidsfolk i Norge står overfor, kan ikke utvikles uten arbeiderklassen sjøl som drivkraft. Kampen for et slikt program blir derfor også en kamp for å styrke arbeidernes stilling i partiet, mot arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen.

En viktig del av arbeiderundertrykkinga i samfunnet går ut på at arbeidsfolks interessefelt skal innsnevres til noen få, avgrensa områder. Lenin pekte på at siden arbeiderklassen er den ledende klassen, må den interessere seg for alle politiske spørsmål og alt som angår utviklinga av samfunnet, ellers blir den ute av stand til å spille sin historiske rolle. I motsetning til dette har sosialdemokratiets linje vært å spre en svært snever oppfatning av hva som er arbeiderpolitikk og hva som er "ordentlige" faglige spørsmål. Dette er et ledd i borgerskapets måte å opprettholde herredømmet sitt på, fordi det bidrar til å hindre at arbeiderklassen opptrer som sjølstendig kraft i en rekke store, politiske kamper.

Denne sida ved arbeiderundertrykkinga slår også inn i partiet. Den ytrer seg blant annet ved en tendens til å se arbeidet i arbeiderklassen som et sektoransvar for den faglige kaderen. I praksis betyr denne linja at innretting på arbeiderklassen blir identisk med faglig arbeid. Men arbeiderinnretting må prege **alle** de politiske områdene vi jobber på, internasjonalt arbeid, kvinnearbeid, parlamentarisk arbeid, økologi osv. Dersom vi definerer disse områdene som noe som ikke har med innrettinga på arbeiderklassen å gjøre, blir vi også lett fanga av den sosialdemokratiske sneverheten i synet på hva som er "ekte" **faglig** arbeid.

Programmet for arbeideropprøret må rette seg mot denne undertrykkende sneverheten i synet på hva som er arbeiderinnretting og arbeiderklassespørsmål. Det trengs en kamp for å få fram klasseperspektivet i alle viktige spørsmål.

Blant viktige, politiske spørsmål vi må gripe fatt i, er

følgende:

- Angrepene på fagbevegelsen, oppsplittinga av arbeiderklassen. Vi trenger å utvikle, ikke bare en forsvarskamp mot forsøkene på å bryte ned den nåværende fagbevegelsen, men også en politikk for å organisere det som er uorganisert, samle det som er splittaa (leiearbeidere, organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn osv.)
- Kombinasjonen av rasering av industri og verdier i Norge, og aggressiv imperialisme, internasjonalisering. Hele dette feltet åpner for en arbeiderpolitikk med store perspektiver. Det åpnes for allianser mellom fagbevegelsen, den anti-imperialistiske bevegelsen og øko-bevegelsen. Hvordan kan vi skape en allianse mellom arbeiderklassen i Norge og de anti-imperialistiske kreftene i den 3. verden, mot det norske borgerskapets forsøk på å styrke seg sjøl som imperialistisk makt?
- De ideologiske angrepene på arbeiderklassen, nedbrytinga av klassebevisstheten. Å styrke klassebevisstheten må være ei viktig side ved all politikk.
- Behovet for en politikk og taktikk som utnytter motsigelsen mellom DNA/-LO-toppen og arbeiderklassen. En viktig del av arbeideropprøret må være å få partiet til å ta dette alvorlig.
- Arbeiderinnretting på økologikampen. Det er snakk om et svært kampområde av strategisk betydning, som arbeiderklassen må erobre og utforme kampen på sine premisser, ut fra sitt perspektiv. Det må bli en kamp som retter seg mot kapital og klassesamarbeid, men som tar utgangspunkt i arbeidsfolks interesser og ikke forfaller til moralisering over enkeltindivider. Kampen mot nedbrytinga av arbeidsfolks helse på arbeidsplassene må få en sentral plass, og settes i sammenheng med økologi-politikken forøvrig.
- En viktig del av arbeideropprørets program må være å få teorien om de to spissene i arbeiderklassen, og nødvendigheten av en allianse mellom dem, til å prege partiets arbeid, propaganda og agitasjon i praksis. Teorien om de to spissene framhever både det tradisjonelle kjerneproletariatet og den kvinnelige delen av arbeiderklassens politiske betydning. Den gir arbeiderklassen som helhet en enda viktigere plass i samfunnet, og i de kampene som pågår. Den styrker teorien om at arbeiderklassen er den ledende klassen, og viser hvordan dette gjelder over et svært vidt spekter av områder. Og den skjerper kampen mot LO-ledelsens klassesamarbeidslinje, fordi den også setter kampen mot mannssjåvinismen deres på dagsorden.
- En del av arbeideropprørets program må også være å utvikle ei linje og en praktisk politikk for å organisere den kvinnelige delen av arbeiderklassen som klasse og kjønn, utvikle både klassebevissthet og kvinnebevissthet. Kvinneopprøret har **styrka** arbeiderinnrettinga til partiet, fordi det har synliggjort kvinnene i arbeiderklassen og stilt oppgava med å utvikle ei særegen politisk linje for å utløse kampkrafta deres.

Det finnes en tendens i partiet til at mannlige medlemmer av kjerneproletariatet retter sin frustrasjon mot kvinneopprøret og angriper det. Det finnes også en tendens til at kvinner retter sin frustrasjon mot "mannfolk med hjelm" og angriper kjerneproletariatet. Dersom det blir sånn at de som hausser opp kjerneproletariatet må gjøre det på bekostning av kvinner og omvendt, er vi ille ute. Det trengs tvert imot en **allianse** mellom kvinneopprør og arbeideropprør. Begge disse opprørene har felles mål: revolusjon, sosialisme og kommunisme. Et klasseløst samfunn er umulig uten at kvinneundertrykkinga oppheves, og et samfunn uten kvinneundertrykking er

umulig uten at klasseundertrykkinga oppheves. Dersom kvinneopprør og arbeideropprør retter seg mot hverandre, er begge dømt til å utvikle feilaktige linjer og mislykkes.

En viktig del av arbeideropprøret må også være å analysere arbeiderundertrykkende trekk i partikulturen og slåss for et indre partiliv på arbeideres premisser. Et ledd i denne kampen kan være å utforme et "bøllekurs" for arbeidere.

Det er altså nok av politiske utfordringer og politiske oppgaver for vårt lille parti. Noen klager over at vi mangler politikk. For meg er det helt absurd. Problemet etter mitt syn er at vi har altfor lite organisasjon til å få politikken vår skikkelig ut.

Og her kommer bl.a. vervekampanja inn. Partiet må vokse. Jeg tror vi står ved ei slags kritisk grense. Vi kan ikke gå mye mer tilbake før det går drastisk ut over våre muligheter til å jobbe politisk på den måten vi er vant til. Det skal en viss styrke til for å bære avisa Klassekampen som dagsavis, bære et visst sentralt apparat, kunne organisere våre landsomfattende kampanjer osv. Derfor er det så avgjørende at vervekampanja nå blir vellykka! For vi står ved ei kritisk grense den andre veien også : Klarer vi å bli litt større, får vi straks mer spillerom; vi kan få styrke til å utvoide KK, ikke bare slåss for at den skal overleve, vi kan bygge opp igjen-og utvide- organisasjonsnettene der det er i ferd med å rakne, vi kan bli i stand til å styrke DS-leddet, ikke minst økonomisk så det kan ansette folk og dermed øke ledelsens kapaistet. Dette tror jeg er jævlig viktig for å få framgang.

Problemet med å få til ei vellykka vervekampanje er ikke at det ikke finns muligheter i form av folk som er interesserte i oss, vil gå på sirkler og bli medlemmer. Problemet er at vi kan komme til å rote vekk sjansen til å vokse, fordi vi ikke forstår hvor viktig det er å gripe den akkurat nå, fordi vi er organisatorisk svake og sliter med mye byråkratisk seindrektighet. Jeg har lyst til å gråte blod hver gang jeg hører om et lag som har folk klare til å gå på sirkel, men som sitter på møte etter møte og ser på hverandre uten å finne en som kan påta seg å lede sirkelen. Det har vi rett og slett ikke råd til. En av de aller viktigste forutsetningene for å få til noe av det jeg har snakka om i denne innledninga, er derfor at vi klarer å skjære gjennom og sikre et hederlig resultat av vervekampanja. Hvis ikke det skjer, ser jeg ganske svart på mulighetene våre framover. Da har vi kanskje nådd et nivå der vi ikke har krefter til å vokse. Men, klarer vi vervekampanja rimelig bra, da er muligheten der til å utfolde det store politiske potensialet som finnes i partiet!

PLANDIREKTIV: PARTIARBEIDET I 1988

I) HOVEDSAKENE:

De mer direkte partibyggingsoppgavene skal stå i sentrum for partiarbeidet i 1988.

Dvs. **rekruttering** og **KK-arbeid** skal være de samlende oppgavene for alle partistyrer og partilag. De skal innarbeides som en fast del av arbeidet vårt med de daglige klassekampsakene. Og, landsmøtebevegelsen må også legges vekt på å styrke disse sidene ved partiarbeidet.

Noen konkrete tiltak og retningslinjer:

1) Det skal legges vekt på direkteverving og sirkelarbeid også etter at "vervåret" er omme 8.3.

De større stedene bør innarbeide en praksis med sirkeloppstart hvert halvår, med offentlig kjent adgang til å melde seg på en kontaktadresse.

Ved siden av verving til partiet, må partiet også følge opp å hjelpe ungdomsforbunda med verving og utbygging.

Måla for vervinga i 1988 tas endelig stilling til utpå nyåret, når vi har et mer handfast grep om hva vi klarer å få til i "vervåret". Men, mye tyder på at 10 % nettoøkning kan bli det vi bør sikte inn på.

2) Vi må følge opp arbeidet med å gjøre KK-arbeidet til en fast, grunnleggende oppgave for alle partilag. Alle partistyrer skal ha KK-ansvarlige. Arbeidet med å styrke avisa kvalitativt vil også fortsette.

Tallmålet for 1988 er å få opplaget opp på 8300 (dvs. en økning på ca 100 fra 1987).

KK-kampanja 13.febr. - 1.mai har ei målsetting på 1600 dagsavis-abonnenter.

Se ellers sektorplanen for KK-arbeidet i eget KK-bilag til denne sendinga.

3) Vi må fortsette å sette ut i livet den legalt-illegalt-modellen vi har gått inn for. Gjøre partiet mer utadretta, politisk. Markere partiet sine standpunkter og bygge opp flere talspersoner for partiet, både på lands-, fylkes- og lokalplan.

En viktig forutsetning for at dette skal bli en realitet, er at vi følger opp arbeidet rundt "den store kapitalismediskusjonen"; er ledende i å analysere utviklinga og å gi svar på hvordan folket skal møte den.

4) Vi må jobbe videre med å styrke arbeider- og kvinneinnrettinga til partiet.

Bl.a. beretningsdiskusjonen må utvikle analyse og tiltak rundt dette. Det må få følger for det utadretta arbeidet til partiet; hvilke saker som prioriteres og standpunkta vi tar.

SKAU vurderer å gå inn for at partiet arrangerer en større arbeiderklassekonferanse i august-88 eller på nyåret-89.

Den ville også være viktig for punktet foran (pkt 3)).

5) Holde fast på oppbygginga av **partiskolen**. Satse på å få **flere** medlemmer gjennom medlemskolekurser enn vi har hatt til nå.

Kurser som skal kjøres i 1988 er:

-Trinn II-kurset om Imperialisme , 1.halvår

-Trinn II-kurset om Det norske samfunnet , 2.halvår.

Begge disse passer godt inn i Prinsippprogramdiskusjonen foran landsmøtet.

Enkelte distrikt vil ha et "overheng" fra høsten-87 , ved at de ikke kjører kurset om Kommunistisk kvinnepolitikk (basert på boka "Søstre kamerater") før på nyåret. Alle distrikt prioriterer å gjennomføre dette før de går videre på "kjøreplanen".

6) Styrke det materielle grunnlaget til partiet;

-forbedre kontingentarbeidet (hvor det i 1987 har vært en spesiell dårlig utvikling i innbetalingsarbeidet ,med oppsamling av store restanser).

-begynne oppbygging av sympatisørstøttering for partiet

-sommerinnsamlinga 1988 vil sannsynligvis gå til partiet.

II) PARTIBYGGING OG INNSATS I KLASSEKAMPEN

Partibyggingssinnrettinga betyr ikke at partiet skal neglisjere den daglige klassekampen og ikke delta i "brei-front"-jobbing. Tvert imot. Men, det må få konsekvenser for **hvordan** vi jobber med disse sakene. Partiet må både gjennom propaganda og gjennom personer stå fram med sine standpunkter, drive rekruttering og spre KK -midt oppe i de harde kampene og i vårt daglige ,jevne arbeid . Dette krever både egne tiltak og egne folk , og må komme i tillegg til den jobben vi ofte gjør som ledere og aktivster i fronten/massebevegelsen.

Den politiske innledningen til årsplanen (Den politiske situasjonen og partiets oppgaver) går grundigere inn på disse forholda. Det enkelte distrikt og enkelte lag må også gjøre en sjølstendig vurdering både av hvordan de skal knytte dette sammen og av hva som vil være de store klassekampsakene . Når det gjelder det siste ; de store klassekampsakene i 1988, må partiet ha en løpende vurdering av situasjonen. "Små" saker kan også ofte vise seg å få store politiske konsekvenser ,hvis vi utnytter anledningen. Men, ved inngangen til 1988 kan vi si at i allefall følgende saker sannsynligvis vil spille en stor rolle i året som kommer:

-Kampen om lønna/leveskåra.

Som vil dreie seg både om en politisk/ideologisk og økonomisk kamp; "kriseforståelse" og samfunnssyn, lønnskamper og aksjoner mot offentlige innstramninger, aksjoner direkte retta mot finanskapitalen/renteaksjoner e.l. ?

Fram til sommeren vil **tariffoppgjøret** spille en framtrædende rolle. Siden kampen om kvinnelønna vil trekke mange av trådene sammen her, vil partiet legge vekt på jobbinga med **Kvinnernes Tariffaksjon** i tillegg til de vanlige arenaene.

-Kampen mot nedlegging av arbeidsplasser og distriktsrasering

Slaget om Jernverket vil være en sentral sak. Tyssedal pånytt, Sulis, SydVaranger, EB/Asea osv. er stikkord som viser hvordan dette nå griper om seg. Økt sentralisering ,tiltross for at den teknologiske utviklinga muliggjør større desentralisering.

Når borgere ,enten det er industriledere eller DNA-ministre, nå stiller folk overfor valget mellom lønnsnedslag eller arbeidsledighet, er det et varsel om at omstillingspolitikken nå er kommet så langt, at den arbeidsledigheten vi har sagt vil følge av den, nå er like om hjørnet-om de får ture fram.

-6-timersdagkampen og kampen om normalarbeidsdagen

Viktig å trappe opp den politiske kampen rundt dette, i kommunestyrer, 8.mars og 1.mai ,lovforslag og oppkjøring til valgkampsak i -89.

-Anti-rasisme/proletarisk internasjonalisme

Hvor kampen mot ny Utlendingslov vil stå i sentrum utover vinteren.

-Miljøkamp

Hvor vi vil få ennå flere skandaler på "bordet" i tida framover,og hvor diskusjonen om linjene for miljøkampen vil trenge seg sterkere fram bl.a. i kjølvannet av den varsla stiftelsen av De Grønne som landsparti i 1988.

III) LANDSMØTEBEVEGELSEN

Alle landsmøtesakene skal behandles i partiavdelingene innen 1.juni.

Beretninga må prioriteres i avdelingsbehandlinga. Dessuten nominasjoner og delegatvalg.

Når det gjelder Prinsippprogrammet, vil det være viktigst å behandle motsigelser og reise alternative forslag. Flere av spørsmåla her vil også bli debattert gjennom KK og evt. RF.

Også når det gjelder diskusjonen om Framtidig valglinje vil det i avdelingsdiskusjonene være viktigste å ta stilling til vedtaksforslaget som legges fram .Endel av diskusjonene vil også her foregå offentlig gjennom KK og RV-kontakt.

Foreløpig ligger det ikke an til at SK vil fremme forslag til større endringer i Vedtektene. Hvis noen ønsker å få reist slike til lagsbehandlinga ,må de være SK i hende i løpet av januar.

Materialet til avdelingsbehandlninga sendes ut slik:

-Nominasjonsopplegg:	des-87
-Framtidig valglinje:	des-87
-Prinsippprogramforslag:	febr-87
-Beretning:	febr-87
-Evt. vedtektsforslag el. andre forslag til landsmøtet:	febr-87
-Delegatvalgregler:	febr-87/eller april-87

Rapportfrist for avdelingene (til DS) : 1.juni-88.
(for materiale som legges fram for delegatkonferansene).

IV) ANDRE OPPGAVER

1) Kvinnefrontutbygginga:

Fram til nå har Kvinnefronten økt medlemstallet fra ca 1000 til ca 2000 . Målsettinga om 3400 innen 1.1.89 vil ikke bli satt opp som noen kampmålsetting for partiet i 1988. Partiet vil legge vekt på de prioriteringene som KFs eget landsmøte gjør nå i høst. Dette vil være kjent når dette leses. Oppgava med å bygge ut Kvinnefronten er fortsatt den viktigste frontutbyggingsoppgava til partiet i perioden.

2) Det parlamentariske arbeidet

Ved siden av partidiskusjonen om Framtidig valglinje, vil partiet legge vekt på å utnytte de framgangene vi fikk i siste valg -og forberede valget-89.

Det vil bl.a. si at AKP-laga tar ansvar for RV-representantenes arbeid, at AKP står klarere fram innafor RV, at vi bygger opp kjente rikspolitikere for AKP/RV og tidlig i 1988 avklarar hvor vi skal satse spesielt i 1989.

3) Oppgaver som deler av partiet først og fremst jobber med , eller som partiet ikke særleg framhever i 1988 ,er ikke tatt med her.

V) OBLIGATORISKE PARTIDISKUSJONER

Ved siden av de sakene som partilaga behandlar ut i fra sitt løpende arbeid , pålegger SKAU alle lag

1) At den grundigere behandlninga av KK-arbeidet ,med forberedelse av KK-kampanaja, skal gjøres før 1.febr.
(Se sektorplanen for KK mht. møteopplegg og matr.).

2) At landsmøtesakene behandles innen 1.juni

SK jobber også for at materiale om Samespørsmålet skal bli lagt fram for partiet innen fristen for landsmøtebehandlninga. Da endel av dette vil ha med Prinsippprogrammet å gjøre.

Vi innskjerper at medlemskolekurser i partiskolen er obligatorisk for alle som er blitt medlemmer etter 1.1.84 , og at også eldre medlemmer bør bli med på kursa så sant det er plass på dem

vedlegg: 1.

LANDSMØTEDISKUSJONEN OM FRAMTIDIG VALGLINJE

SKAU legger her fram endel materiale til diskusjonen om framtidig valglinje for partiet, som det skal fattes vedtak om på landsmøtet i 1988.

Diskusjonen omfatter både hva slags vekt partiet skal legge på det parlamentariske arbeidet i tida framover, og vår valgtaktikk. Diskusjonen er nært knytta til vår vurdering av den politiske utviklinga i Norge i tida framover og hvordan vi skal styrke den revolusjonære bevegelsen under disse forholda.

Vedtaka som landsmøtet skal fatte ,vil særskilt berøre valga i 1989 og 1991. Men, også mer generelle retningslinjer for hvordan partiet skal drive sitt parlamentariske arbeid framover 90-åra.

Parallellt med diskusjonen i partiet ,vil det også bli ført diskusjoner med de folka vi jobber sammen med i RV og i andre sammenhenger. Endel av problemstillingene vil debatteres i Klassekampen og i RVs publikasjoner (I nær framtidid vil det komme et nr. av RV-kontakt som tar opp endel av disse spørsmåla).

LAGSDISKUSJONENE

Når det gjelder lagsdiskusjonene , bør de ta utgangspunkt i "punkt-forslaget" som "partimeldem og RV-medlem" legger fram. Innlegget om stortingsvalget-89 utdyper endel av argumentasjonen bak flere av disse punktene.

Ingen SK-organ har ennå tatt standpunkt til alle sider ved det framlagte vedtaksforslaget. Men, de fleste punktene dekker i grove trekk det synet SK står for så langt i behandlinga ,sjøl om det også i SK fins ulike syn på noen av sakene .Forslaget tar også standpunkt til de problemstillingene som vil bli aktuelle for landsmøtet å behandle. Derfor mener vi at laga kan fatte vedtak og legge fram synspunkter i forhold til det framlagte forslaget. Hvis SK ,PU eller SKAU i løpet av vinteren fatter vedtak som avviker vesentlig fra forslaget, vil det bli lagt fram for partiet i god tid før rapportfristen for laga.

SKAU

OM PARTIETS VALGARBEID - FORSLAG TIL VEDTAK

Landsmøtet i partiet i 1988 skal diskutere partiets valgligne og RV. Her er et grovt utkast til hva jeg mener landsmøtet bør vedta.

1. Kommunistisk arbeid i kommunestyre, fylkesting og på Stortinget er en viktig og nødvendig del av det revolusjonære arbeidet.

Flertallet av folket har tru på at disse organene fungerer demokratisk og uttrykker folkeviljen. Det er nødvendig å arbeide innenfor disse organene for å vise at det ikke er sånn.

Mye av både folks og medias oppmerksomhet er knytta til disse organene, og det er nødvendig for partiet å operere på den samme banen for å vinne oppslutning.

Det tas reelt mange viktige avgjørelser i disse organene og de har reell makt. Det er derfor viktig å være der for å fremme folks interesser.

Målsettingene for dette arbeidet er å:

- Vinne oppslutning om partiet ved at kommunistene får tillit hos folk gjennom sitt arbeid.
- Bidra til å styrke arbeiderklassen og folkets kamp.
- Gi folk kunnskaper om statens klassekarakter og borgerskapets maktapparat.
- Propagandere partiets politikk.
- Knytte kontakter med fagforeninger, organisasjoner og enkeltpersoner som vil være til nytte for partiets arbeid.

2. Partiarbeidet i kommunestyre og fylkesting (og seinere på Stortinget) må være en integrert del av hele partiarbeidet. Partiet må diskutere linjer for arbeidet, taktikk o.l. og lede sine medlemmer som arbeider i disse organene. Det må bevisst bruke sine medlemmer i disse organene som en del av partiets helhetlige arbeid, og ikke overlate dem til seg sjøl eller overlate det til en front, allianse el.l. å bestemme alt arbeidet.

3. Det må vurderes konkret ut i fra den aktuelle politiske situasjonen, situasjonen i klassekampen og ut i fra partiets styrke i hvilke former og på hvilket politiske grunnlag partiet stiller til valg.

4. Partiets samarbeid med uavhengige i RV har vært en forutsetning for den oppslutninga partiet og RV har hatt ved valg. Det hadde vært umulig å stille så mange lister ved kommunevalga, fått så mye stemmer og valgt inn de representantene vi har i kommunestyre og fylkesting uten et samarbeid med folk som ikke er partimedlemmer.

5. Partiet ønsker å opprettholde RV som en allianse mellom partiet og uavhengige sosialister for å drive valgkamp og arbeid i og overfor kommunestyre, fylkesting og Stortinget. RV skal ikke overta partiets oppgaver på andre felt, og må ikke utvikles til et alternativt parti.

6. Partiet er hovedkrafta i RV, og dette må markeres sterkere i tida framover. Det må klarere komme fram at RV er en allianse mellom partiet og uavhengige sosialister. Partiets navn, politikk og betydning for RV må klart fram. Partiet må gjennom RV styrke sin posisjon og innflytelse.

7. Der hvor det drives et permannet arbeid i eller overfor kommunestyret og/eller fylkesting bør partiet knytte flest mulig av RVs velgere tettere til seg gjennom lokalt medlemsskap i RV.

Dette er partiets nærmeste omland og det må være de lokale partiavdelingenes kollektive ansvar å organisere dem rundt seg, utvikle disse personene politisk og verve flest mulig av dem til medlemmer av partiet.

Det bør utvikles lokal medlemsinformasjon til RV-medlemmene, og det bør være medlemsmøter.

8. Det er strategisk viktig for partiet å få valgt inn kommunister på Stortinget. Mulighetene for å få valgt inn noen på RV-lister ved Stortingsvalget i 1991 er meget små. Det er bare i Oslo det finnes noen mulighreter, men også der er sjansene minimale.

Ulike utenomparlamentarisake bevegelser og ulike alternativlister ved kommunevalget i 1987 åpner mulighetene for oppslutning om breiere venstre-alternativer til de etablerte partiene enn RV. Partiet vil arbeide for slike alternativer ved valget i 1991. Målsettinga for dette arbeidet må være å få revet folk løs fra de etablerte partiene, vinne økt innflytelse for partiet i ulike oposisjonsmiljøer og få valgt inn kommunister på Stortinget.

Dersom det ikke blir noen form for breiere valgalternativ, skal det stilles RV-lister i alle fylker.

9. Ved kommune- og fylkestingsvalget i 1991 skal hovedformen for partiets valgdeltagelse være RV-lister som ved tidligere valg. Det er ei målsetting å stille minst like mange RV-lister som sist. I tillegg skal det arbeides systematisk med ulike former for breiere valgsamarbeid i en del kommuner. Det er ei målsetting å få valgt inn minst 30 nye representanter ved valget, og øke den prosentvise oppslutninga om RV.

Partimedlem og RVer

HVA MED STORTINGSVALGET I 1989?

Hva skal målsettinga vår være for stortingsvalget i 1989? Er det muligheter for å erobre et stortingsmandat? Er det riktig å stille RV-lister? Hvilke andre muligheter til lister finnes? Dette er noen av de spørsmåla vi bør diskutere i partiet i månedene framover. Her er noen synspunkter.

Jeg mener det er veldig viktig for partiet å erobre et stortings-mandat. Det må være ei viktig målsetting å klare det. Vi må se om vi kan klare det allerede i 1989. Jeg mener det er lite sannsynelig at vi klarer det, men det er umulig er det ikke. Vi må avgjøre hvor mye vi satser og taktikken. Og vi må vurdere hvordan løpet skal legges for å vinne mandat i 1993.

Hvorfor er det så viktig med en plass på Stortinget? Fordi det er den viktigste politiske talestolen i dette landet. Det er der media er fokusert, og det er der folks oppmerksomhet på det politiske livet er konsentrert. Det er umulig å vinne masseoppslutning om partiet uten en plass på Stortinget.

Det gir oss den beste muligheten til å få fram partiets politikk, til å avsløre borgerskapets maktapparat, til å vise hvordan vi skiller oss fra de andre partiene og hvordan de ikke tjener folks interesser, og det gjør det lettere for hele partiet å drive et kommunistisk massearbeid for å vinne politisk oppslutning om partiet og det vi står for.

HVILKE MULIGHETER HAR RV I 1989?

I så si alle fylkene er RV uten noen som helst sjanse til å vinne et stortingsmandat. I de fleste fylkene må RV ha 5 - 15 ganger så mange stemmer som vi fikk ved fylkestingsvalget, og ved Stortingsvalget i 1985 hadde RV bare litt over halvparten av stemmetallet fra 1987. Troms er det fylket som ligger nest best an til RV-mandat, men også der mener jeg vi er uten sjanser - fikk litt under 2000 stemmer i 1987 og trenger ca 8000 for stortingsmandat. RV ligger nærmest mandat i Oslo, men også der er det langt fram. Det trengs ca 14000 stemmer for Stortingsmandat. I 1987 fikk RV 8300 stemmer, ved stortingsvalget i 1985 fikk vi 5600 stemmer. Det normale for RV vil være tilbakegang ved stortingsvalget også i Oslo i forhold til valget i 1987.

Jeg mener det er lite sannsynlig at vi klarer å erobre mandat i Oslo i 1989, men umulig er det ikke. Dersom vi i løpet av noen måneder bestemmer oss og satser, er det mulig. Det betyr å legge opp en omfattende politisk offensiv, det må finnes fram til den toppkandidaten som har størst muligheter og markedsføre hun/han skikkelig, og det betyr en systematisk jobbing med folk for å verve stemmer minst et år i forveien. Vi må klare å skape en bølge langt utover partiets rekker for å få inn Trine Nilsen/ Hans Hansen fra RV på tinget. Det kan hende vi taper kampen, men partiet må velge om vi skal satse. Det vil få konsekvenser for prioritering av andre saker, bruken av penger, og hva hver enkelt skal bruke tid på.

ENDRINGER AV VALGLOVEN KAN BETY NOE FOR MULIGHETENE

En del avhenger av hvilke endringer som blir gjort i valgloven. Den nåværende ordninga med mulighetene for listeforbund kan bli beholdt. Det vil si at to partier kan inngå et listesamarbeid - de stiller hver sin liste, men stemmene teller sammen når det gjelder mandat i de fylkene de har slikt listeforbund. Det er sannsynlig at adgangen til listeforbund oppheves. Mye taler for at det innføres 8 utjevningsmandater. I så fall blir det ei sperregrense på 3 eller 4%. Det betyr ikke noe for mulighetene til å erobre mandat i hvert enkelt fylke, men er avgjørende for mulighetene til å være med på kampen om utjevningsmandatene. Matematisk burde RV med sin ene prosent ha minst 1 representant. Med sperregrense må en ha 3 eller 4%. Det er en mulighete for at det vedtas at de partiene som erobrer minst ett mandat skal være med på utjevningsmandatene sjøl om de ikke når sperregrensa, men det er ikke sannsynlig at dfet blir vedtatt.

VALGFORBUND ØNSKELIG, MEN LITE SANNSYNLIG.

Matematisk sett ville et listeforbund med SV eller Venstre betydd større mandatmuligheter både for RV og SV eller Venstre. Ta Oslo som eksempel; SV har

et mandat som er sikkert, og er på vei til to. Et listeforbund mellom SV og RV ville matematisk ha sikra to, og SV og RV ville slåss om det andre. Venstre og RV har omtrent samme stemmetall i Oslo. Tilsammen ville et mandat vært sikkert, men det er helt usikkert hvem av Venstre eller RV som ville fått det. Altså økte sjanser for begge parter. Både Venstre og SV kunne ha god bruk for "tilleggsstemmer" fra RV i fylker vi ikke har muligheter for mandat.

Det er uenigheter i partiet om vi skal gå inn for listeforbund med andre partier. Jeg er for det, men mener det er lite realistisk å få det gjennom. Hverken SV eller Venstre vil gå i listesamarbeid med oss. Jeg mener vi skal gå ut å prøve hvis det opprettholdes adgang til listeforbund. Men det er sannsynlig at mulighetene for listeforbund oppheves for 1989-valget.

FINNES DET ALTERNATIVER TIL Å STILLE RV-LISTER?

Det skjer en del interessante ting i det politiske bildet som vi må se nærmere på. I mange kommuner var det et opprør mot Arbeiderpartiet i form av alternativlister med utbrytere fra DNA. Byliste i Trondheim er det mest kjente eksemplet med sine 6 mandater, men det finnes flere. I Linn kommune i Telemark fikk ei slik liste 25 % av stemmene, i Nes i Akershus erobra ei utbryterliste 10 mandater. Arbeiderpartiet har ikke lenger det samme politiske jerngrepet om arbeiderklassen. Mulighetene til å bryte løs større deler av arbeiderklassen fra DNA er tilstede. De Grønne stilte lister for første gang, og fikk inn representanter flere steder. Andre steder var det andre typer radikale lister. Tilsammen fikk de over 20 000 stemmer. Er det ønskelig å mulig å få til noe valgsamarbeid med slike lister eller gå sammen om å lage et nytt valgalternativ i 1989?

Det finnes en god del radikal politisk virksomhet som ikke har noen partitilknytning - store deler av kvinnebevegelsen, miljøbevegelsen, anti-rasistiske miljøer, homsebevegelsen. Finnes det muligheter for å vinne oppslutning i disse bevegelsene/miljøen for alternative lister til de etablerte partiene?

Det finnes ulike former for distriktsopprør mot Staten og sentraliseringa. Hvilke muligheter er det for å utvikle det videre og samle det til et alternativ ved Stortingsvalget f.eks. i de tre nordligste fylkene?

Dette blir mye spørsmål og lite svar nettopp fordi jeg mener det er behov for å diskutere det grundig i partiet. Jeg er for å prøve å få til et samarbeid mellom RV og andre grupper og lister, og også åpen for å stille sammen med andre under et annet navn enn RV. Forutsetninga for det mener jeg må være at det reelt er muligheter til å rive mye folk løs fra de andre partiene eller vinne oppslutning fra hjemmesitterne, at vi som kommunister ikke mister vår handlefrihet innafor fronten, at det er et akseptabelt politisk program, og at det gir oss muligheter til å få en kommunist på Stortinget.

STILLE VALGBOIKOTT?

Jeg har snakka med folk som er for å få til et breiere valgsamarbeid for å få muligheter til å snuse på mandat, og som heller i retning av at RV ikke bør stille liste dersom det ikke blir et annet alternativ vi kan jobbe for. "Hva er vitsen med å stille lister når RV får 10% av de stemmene som er nødvendig for mandat? Det kan også hende at SV mangler noen få stemmer på mandat - er det noen grunn til å svekke SVs mulighetene ved å slåss for noen hundre RV-

Jeg mener vi skal stille RV-lister i alle fylker der vi ikke går inn i noe samarbeid andre typer lister. Det er viktig å markere et politisk alternativ til de etablerte partiene - også til SV. Og det er viktig at RV markerer seg og slåss for oppslutning. Det betyr noe at folk stemmer på RV - det betyr at de subjektivt knytter seg nærmere til den revolusjonære bevegelsen. Men jeg mener vi må diskutere målsettinga og metodene for en RV-valgkamp i 1989 grundigere. Det må etter min mening være forskjell på en valgkamp der vi slåss om mandat der hver eneste stemme teller, og en valgkamp der vi veit at vi får 10-40% av det som trengs for mandat.

DISKUTER VALGLINJA I TIDA FRAMOVER.

Partilandsmøtet høsten 1988 må vedta hva som skal være partiets linje for valget i 1989. Men andre venter ikke på at AKP skal ha landsmøte før de setter i gang forberedelsene av valget, så vi bør diskutere dette nå utover. Da kan også landsmøtet fatte vedtak på grunnlag av en omfattende og demokratisk debatt i partiet.

Partimedlem i RV-ledelsen.

2.

NOMINASJONER TIL NY SENTRALKOMITE

I. Alle avdelinger skal nominere og diskutere kandidater til ny Sentral-komite. Her er materialet til denne diskusjonen.

Avdelinga skal gjøre to ting:

- ta stilling til kriteriene vi har satt opp for å vurdere kandidatene.
- nominere folk .

Når det gjelder det siste, skal styret sørge for å få inn forslag før møtet, men andre kan selvfølgelig foreslås på møtet. Partimedlemmer, eller avdelinger, kan også nominere folk de kjenner utafor avdelinga.

Avdelinga og enkeltmedlemmer kan også begrunne hvorfor de evt. **ikke** ønsker kamerater nominert. Disse meningene må være begrunna (Kanskje sitter vedkommende allerede i komiteen, eller avdelinga veit at hun blir nominert av andre). Om en kamerat er nominert av enkeltpersoner eller ei avdeling, må gå klart fram av rapporten fra møtet.

Alle partilag skal levere rapport fra nominasjonsdiskusjonen. Rapporten skal inneholde:

- navn på nominerte
- navn på den som ble vurdert, men ikke nominert.

Alles yrke. Kort referat av diskusjonen. Begrunnelse for innstillinga.

II. Etter nominasjonskomiteens oppfatning bør nominasjonene gi landsmøtet et materiale ,som gjør det mulig å velge en allsidig og breitt sammensatt partiledelse, både sosialt,distriktsmessig og med hensyn til erfaringsgrunnlag.

Det er viktig å nominere unge folk. Vårt parti "forgubbes". Det gjør også ledelsen. Laga må også tenke på at partiet har behov for yrkesrevolusjonære som må lede arbeidet på ulike felter. Det er mange konkrete oppgaver som skal bemannes/bekvinnes, og for en del betyr dette heltids revolusjonære. Det er av stor betydning å nominere mange arbeidere. Skal vårt parti utvikle og styrke ledelsen for arbeiderklassens kamp, er det viktig at det er mange arbeidere i partiets ledelse. Vi ber dere være oppmerksomme på at det er lett å overse arbeidere som ikke er så "høyrøsta".

Det er viktig å nominere arbeiderkvinner,men like viktig å nominere andre kvinner. Kvinner har lett for å bli oversett, og undervurderer ofte seg sjøl. Vi trenger kvinner for å styrke arbeiderklassens kamp,og for å styrke partiets innretting.

I nominasjonsarbeidet er det videre viktig å finne fram til kamerater som har vist god evne til massearbeid, som har oppnådd resultater i ekstern kamp og taktikk og som av denne grunn har oppnådd tillit blant massene.

Det er også viktig å finne fram til kamerater som har vist initiativ og sjølstendighet i indre organisatorisk arbeid i partiet.

III.Her kommer noen kriterier å gå ut ifra. Utgangspunktet for diskusjonene må være at avdelinga har folk det ville være bra å ha i SK.

Vi trenger mange kandidater,og vi veit at de finnes. Kriteriene må ikke brukes sånn at folk i avdelinga sitter igjen med inntrykket at ingen er "bra nok". Forskjelloige folk har styrke på forskjellige områder.

Diskuter utifra:

*Klassestandpunkt.

*Politisk/ideologisk nivå

*Forhold til folk i og utafor partiet -masslinja.

*Lojalitet til partiet/evnen til å følge vedtak/partidisiplin

*Holdninga til kvinneopprøret i partieyt.

Kandidatene bør også si noe om:

*Hva er det mest utfordrende du har vært med på som kommunist ?

*Hva slags erfaringer har du som SK trenger?

*Hva er du mest opptatt av når du tenker på partiets arbeid i åra som kommer ?

*Tenker du på deg sjøl som "vanlig medlem" som ikke har noe i SK å gjøre? I tilfelle hvorfor?

Nominasjonskomiteen.